

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/254/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115214855
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2115214855.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudkýň: JUDr. Eva Barcajová a JUDr. Ľuboslava Vanková v právnej veci žalobcu: Intrum Justitia Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Karadžičova 8, Bratislava, právne zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Karadžičova 8, Bratislava, proti žalovanej: Q. W., nar. X.XX.XXXX, bytom Q. XXX/XX, M., o zaplatenie 1.981,92 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 7. apríla 2016, č. k. 16C/273/2015-25, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom 1. návrh (akt. žalobu) zamietol a výrokom 2. odporcovi (akt. žalovanému) náhradu trov konania nepriznal.

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 497, § 499 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 565, § 3, § 37 ods. 1, § 39, § 41, § 53a, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 5 zákona č. 258/2001 z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 57 ods. 1, 2, § 82 ods. 1, § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že dňa 21.12.2011 uzavreli obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. a žalovaná Zmluvu č. 5011203 o poskytnutí účelovej pôžičky, na základe ktorej poskytla obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. žalovanej úver vo výške 1776,77 eur. Žalovaná sa zaviazala úver splácať 49-imi splátkami vo výške 54,97 eur mesačne. V zmysle zmluvy bola určená celková výška pôžičky 2.693,53 eur, celkové náklady spotrebiteľa 916,76 eur, RPMN 23,99%, priemerná RPMN vo výške 20,65 %, ročná úroková sadzba 23,99 %. Splatnosť úveru nebola dohodnutá. Žalovaná sa dostala do omeškania s úhradou splátok, uhradila obchodnej spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. sumu 253,92 eur. Obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. zosplatnila dlh ku dňu 23. 6. 2012 (vypovedanie zmluvy).

4. Vecne súd prvej inštancie argumentoval tým, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sa uvádza len výška splátky 54,97 eur bez bližšej špecifikácie, t. j. nie je uvedená výška splátky istiny, úroku a poplatkov, posledná splátka a splatnosť úveru. Nebola dohodnutá splatnosť úveru. Uvedené obsahové nedostatky zmluvy majú za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý obchodnou spoločnosťou

Consumer Finance Holding a.s. žalovanej je potrebné v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ považovať za bezúročný a bez poplatkov. Obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. tak nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru, ani iných poplatkov. Zmluva je nezrozumiteľná a nejasná, neobsahuje vyššie uvedené základné náležitosti zmluvy, jedná sa o formulárovú zmluvu, ktorej obsah nemohol spotrebiteľ ani ovplyvniť. Podľa § 4 ods. 5 cit. zák. od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedené. Pretože predmetná úverová zmluva neobsahuje podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 citovaného zákona, a to najmä údaje o výške úroku, iných poplatkov, vrátane ročnej percentuálnej miery nákladov, resp. spôsobu jej výpočtu, uvedený spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Úverové podmienky žalovaná nepodpísala. Súd prvej inštancie mal za to, že všeobecné zmluvné podmienky majú obsahovať len skutočnosti technického, spresňujúceho, resp. vysvetľujúceho charakteru, nemôžu však obsahovať podstatné náležitosti zmluvy, ktorou je aj riadne dojednanie výšky úroku za poskytnutý úver alebo výšky jednotlivých poplatkov. Zmluva o pôžičke, resp. VOP v bode 11.2, obsahujú neprijateľnú zmluvnú podmienku o zmluvnej pokute, uplatnená zmluvná pokuta je spolu vo výške 249,76 eur. Súd prvej inštancie považoval úverovú zmluvu pre absenciu základných náležitostí za absolútne neplatnú. V danom prípade bola žalovanej poskytnutá pôžička 1.776,77 eur, z ktorej uhradila 253,92 eur, zostáva teda k úhrade 1.522,85 eur. Túto čiastku je však s poukazom na uvedené možné posúdiť len ako bezdôvodné obohatenie. V danom prípade bola žaloba podaná 12.6.2015, úver bol zosplatnený dňom 23.6.2012, teda žaloba bola podaná po uplynutí 2-ročnej premlčacej lehoty počítanej od 24.6.2012, uplynula 24.3.2014, teda žaloba bola podaná po uplynutí premlčacej lehoty. Z uvedených dôvodov súd žalobu zamietol v celom rozsahu.

5. Súd prvej inštancie plne úspešnej žalovanej nepriznal náhradu trov konania, nakoľko si žalovaná trovy neuplatnila a ani jej žiadne trovy nevznikli.

6. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal písomne prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie pôvodný žalobca obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., IČO 35 923 130, so sídlom Hlavné námestie 12, Kežmarok (ďalej aj „pôvodný žalobca“) a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalovanej uloží povinnosť zaplatiť mu sumu 1.836,05 eur, úrok z omeškania vo výške 9,00 % ročne zo sumy 1.836,05 eur od 4.7.2012 do zaplatenia a náhradu trov konania. V odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne označil úverovú zmluvu za absolútne neplatný právny úkon. Úverová zmluva bola uzatvorená riadne a platne v písomne forme podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., na základe ktorej žalovaná čerpala úver v sume 1.776,77 eur. Úverovú zmluvu žalovaná podpísala dobrovoľne, bez akéhokoľvek nátlaku. O výške splátok, termíne konečnej splatnosti úveru, spôsobe navýšenia úveru o úroky a o celkových nákladoch bola žalovaná riadne písomne vyrozumená, tieto sú riadne uvedené v základných náležitostiach predloženej úverovej zmluvy. Periodicita splácania úveru bola dojednaná k 20. dňu v mesiaci počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom došlo k uzavretiu úverovej zmluvy podľa čl. 6 bod 6.1., 6.2. a 6.4. Všeobecných zmluvných podmienok úverovej zmluvy. Nakoľko úverová zmluva bola uzavretá riadne v písomnej forme, žalovaná úver čerpala a zmluvné strany sa riadili jej zmluvnými dojednaniami, nie je možné úverovú zmluvu označiť za absolútne neplatný právny úkon. Zákon č. 129/2010 Z. z. úverovú zmluvu pre prípadnú absenciu náležitostí podľa § 9 ods. 2 nesankcionuje absolútnou neplatnosťou ale bezúročnosťou úveru pri splnení podmienok podľa § 11 os. 1. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je vnútorne rozporné, keď súd prvej inštancie označil úver za bezúročný a bez poplatkov pre absenciu rozloženia úverovej splátky v členení na istinu, úroky a poplatky, konečnej splatnosti úveru a výšky zmluvného úroku, následne úverovú zmluvu pre absenciu spomínaných náležitostí označil za absolútne neplatný právny úkon s nastolením režimu bezdôvodného obohatenia. K povinnosti rozloženia splátky na istinu, úrok a poplatky priamo v úverovej zmluve uviedol, že obsahom znenia § 9 ods. 1 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. nie je založenie povinnosti v zmluve rozdeliť splátku úveru na tri samostatné splátky: splátku istiny, splátku úrokov z omeškania, splátku poplatkov, ale vymedziť zložky úverovej splátky. Rozloženie splátok v členení na istinu, úrok a poplatky priamo v základných náležitostiach úverovej zmluvy by predstavovalo rozpor s požiadavkou stručnosti, prehľadnosti, určitosti a zrozumiteľnosti základných náležitostí úverovej zmluvy ako právneho úkonu. Vyjadrenie konečnej splatnosti úveru uvedením mesiac + rok ako bolo v posudzovanom prípade „január 2016“ je dostatočne určité a zrozumiteľné, plne v súlade s právnymi predpismi. Splatnosť jednotlivých úverových splátok bola podľa čl. 6, bod 6.1., 6.2., 6.4. Všeobecných zmluvných podmienok úverovej zmluvy stranami dohodnutá k 20. dňu v mesiaci počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom došlo k uzavretiu úverového vzťahu, t. j. k 20.1.2012. Pri počte 49 mesačných úverových splátok konečná splatnosť úveru nastala dňom 20.1.2016. Nesprávne je aj zistenie súdu prvej inštancie, že

v predloženej úverovej zmluve absentuje údaj o výške zmluvného úroku. Výška zmluvného úroku je vyjadrená v podstatných náležitostiach úverovej zmluvy ročnou úrokovou sadzbou vo výške 23,99 %. Navyiac súd prvej inštancie pri odôvodnení svojho rozhodnutia odkazuje na zákon č. 258/2001 Z. z., ktorý na úverový vzťah založený úverovou zmluvou zo dňa 21.12.2011 nemožno aplikovať. Neexistuje zákonný dôvod pre označenie dotknutej úverovej zmluvy ako celku za absolútne neplatný právny úkon. V dôsledku nesprávneho právneho posúdenia absolútnej neplatnosti úveru je aj nesprávne nastolenie režimu bezdôvodného obohatenia a tým aj nesprávna aplikácia 2-ročnej subjektívnej premĺčacej doby podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

7. Žalovaná odvolací návrh nepodala.

8. K doručenému odvolaniu pôvodného žalobcu sa písomne vyjadrila žalovaná. Vo vyjadrení uviedla, že si nie je vedomá dlhu voči pôvodnému žalobcovi a preto s odvolaním nesúhlasí a súhlasí v plnom rozsahu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie.

9. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 v čase podania odvolania účinného Občianskeho súdneho poriadku, aktuálne § 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 v čase podania odvolania účinného Občianskeho súdneho poriadku, aktuálne § 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 201 v čase podania odvolania účinného Občianskeho súdneho poriadku, aktuálne § 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 201 a 202 v čase podania odvolania účinného Občianskeho súdneho poriadku, aktuálne § 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 205 ods. 1 v čase podania odvolania účinného Občianskeho súdneho poriadku, aktuálne § 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. d), f) v čase podania odvolania účinného Občianskeho súdneho poriadku, ktoré majú ekvivalent v § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie pôvodného žalobcu je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. a), c) Civilného sporového poriadku) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

11. Uznesením č. k. 9Co/254/2016-60 zo dňa 7.8.2017 odvolací súd podľa § 80 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku rozhodol, že pripúšťa, aby do konania na miesto pôvodného žalobcu vstúpila obchodná spoločnosť Intrum Justitia Slovakia s.r.o., IČO 35 831 154, so sídlom Karadžičova 8, Bratislava.

12. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1.918,92 eur s príslušenstvom titulom zostatku nesplateného úveru zo Zmluvy o poskytnutí účelovej pôžičky zo dňa 21.11.2011. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či vec správne právne posúdil.

13. Pôvodný žalobca sa žalobou zo dňa 11.6.2015 doručenu súdu prvej inštancie dňa 12.6.2015 (č. I. 1 spisu) domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu istinu v sume 1.981,92 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,00 % ročne od 4.7.2012 do zaplatenia. Z obsahu spisu bolo zistené, že v priebehu konania na súde prvej inštancie pôvodný žalobca podaním zo dňa 30.6.2016 doručeným súdu prvej inštancie (č. I. 22 spisu) prostredníctvom splnomocnenca uviedol, že žalobu berie čiastočne späť a žiada, aby súd prvej inštancie uložil žalovanej zaplatiť mu sumu 1.684,92 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,00 % ročne zo sumy 1.684,92 eur od 4.7.2012 do 12.6.2015, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.948,92

eur od 13.6.2015 do 10.7.2015, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.915,92 eur od 11.7.2015 do 6.8.2015, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.882,92 eur od 7.8.2015 do 8.9.2015, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.849,92 eur od 9.9.2015 do 8.10.2015, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.816,92 eur od 9.10.2015 do 6.11.2015, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.783,92 eur od 7.11.2015 do 8.12.2015, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.750,92 eur od 9.12.2015 do 8.1.2016, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.717,92 eur od 9.1.2016 do 8.2.2016, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.684,92 eur od 9.2.2016 do zaplataenia. Z obsahu uvedeného podania pôvodného žalobcu vyplýva, že pôvodný žalobca žiadal menej ako bola jeho pôvodná požiadavka uplatnená žalobou, teda žalobu zobral späť i v časti istiny, i v časti úroku z omeškania dôvodiac (ako vyplýva z obsahu tohto podania) čiastočnými úhradami zo strany žalovanej po podaní žaloby.

14. Podľa ustanovenia § 96 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase konania pred súdom prvej inštancie navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a to sčasti alebo celkom. Ak je návrh vzatý späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví (1). Súd konanie nezastaví, ak odporca so späťvzatím návrhu z vážnych dôvodov nesúhlasí; v takom prípade súd po právoplatnosti uznesenia pokračuje v konaní (2). Nesúhlas odporcu so späťvzatím návrhu nie je účinný, ak dôjde k späťvzatiu návrhu skôr, než sa začalo pojednávanie, alebo ak ide o späťvzatie návrhu na rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je. V takomto prípade súd rozhodne o zastavení konania do 30 dní od späťvzatia návrhu (3).

15. Späťvzatie žaloby je dispozitívny procesný úkon žalobcu, z obsahu ktorého jednoznačne vyplýva, že na prejednaní svojho nároku celkom alebo v určenej časti nemá záujem a je uzrozumený s tým, že o jeho žalobe alebo časti jeho žaloby nebude súdom meritórne rozhodnuté. Práve žalobca totiž rozhoduje o existencii sporu a je na jeho vôli, či podá žalobu a či aj v priebehu konania bude mať záujem na ďalšom vedení sporu a v akom rozsahu, a to pokiaľ ide o subjekty na strane žalovaného ako i rozsah žalovaného nároku. So žalobou je oprávnený disponovať jedine žalobca. Súd je viazaný dispozitívnymi úkonmi žalobcu. Pretože späťvzatie žaloby môže byť v rozpore s oprávnenými záujmami žalovaného v sporovom konaní na dokončenie konania meritórnym rozhodnutím o veci, majú ostatné strany zásadne právo vyjadriť nesúhlas s týmto žalobcovým procesným úkonom za podmienok stanovených zákonom. Ak takýto úkon žalobca urobí a sú splnené procesné podmienky na žalobcom uplatnený postup, je povinnosťou súdu rozhodnutie žalobcu rešpektovať. Žalobca v prejednávanej veci prejavil svoju vôľu vziať žalobu späť v časti istiny, i v časti úroku. O tomto čiastočnom späťvzatiu žaloby nebolo doposiaľ súdom prvej inštancie rozhodnuté.

16. Dokiaľ súd nerozhodne o čiastočnom späťvzatiu žaloby, nemôže pokračovať v konaní o pôvodnej žalobe. Pokiaľ súd prvej inštancie takýmto zákonom predpísaným spôsobom v danej veci nepostupoval, porušil tým procesné normy a dopustil sa vady konania, ktorá mala napokon za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

17. Odvolací súd je pri preskúvaní odvolaním napadnutého rozhodnutia zásadne viazaný uplatneným rozsahom a dôvodmi odvolania, vyplýva z toho mimo iného to, že pri preskúvaní správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie môže prihliadať len k tým dôvodom, ktoré odvolateľ v odvolaní označil, nie je viazaný rozsahom odvolania len v prípadoch uvedených v ustanovení § 379 písm. a), b), c) Civilného sporového poriadku (nejde o daný prípad), pričom však vždy musí prihliadnuť k vadám týkajúcich sa procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

18. Podľa § 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

19. Z citovaného ustanovenia procesného predpisu potom vyplýva, že odvolací súd musí z úradnej povinnosti skúmať vady konania pred súdom prvej inštancie, ktoré sa týkajú procesných podmienok. Odvolací súd prihliada na tieto vady, aj keď odvolateľom neboli uplatnené. Takéto vady musia byť vždy v bezprostrednom vzťahu k možnosti nesprávneho výsledku konania. Kedy o takúto procesnú vadu ide, je vecou posúdenia konkrétneho prípadu. Preskúvavacia činnosť odvolacieho súdu tak v sebe zahŕňa nielen skúmanie správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ale aj postupu súdu z hľadiska procesnoprávných predpisov.

20. Pod odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle konštantnej súdnej judikatúry rozumie taký chybný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi (aktuálne strane) znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok (aktuálne Civilný sporový poriadok) priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov (viď napr. II. ÚS 102/04 zo dňa 14.4.2004, 5Cdo 102/01 zo dňa 27.9.2001, 5Cdo 93/00 zo dňa 25.10.2000). Táto vada je významná najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi, a tým odňal strane jej procesné práva. Takýmto vadným postupom je bezpochyby aj nerozhodnutie o čiastočnom späťvzatí žaloby uznesením podľa ustanovenia § 96 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase konania pred súdom prvej inštancie. Ak potom súd prvej inštancie konal a rozhodol o žalobe bez toho, aby rozhodol o čiastočnom späťvzatí popísanom odvolacím súdom vyššie, dopustil sa takého procesného pochybenia, ktoré malo za následok odňatie možnosti konať pred súdom.

21. Preto pokiaľ súd prvej inštancie zamietol žalobu, pričom sa dôsledne neriadil príslušným zákonným ustanovením a zákonným spôsobom nepostupoval podľa ustanovenia § 96 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase konania pred súdom prvej inštancie, týmto nesprávnym procesným postupom v dôsledku nesplnenia procesných podmienok zaťažil konanie vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.6.2016, aktuálne § 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

22. Pôvodný žalobca sa žalobou zo dňa 11.6.2015 domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu sumu 1.981,92 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,00 % ročne od 4.7.2012 do zaplatenia. Podľa skutočností uvádzaných v žalobe zo dňa 11.6.2015 a v podaní pôvodného žalobcu zo dňa 18.2.2016 celková dlžná suma predstavuje istinu 1.962,64 eur plus zmluvná pokuta 246,64 eur ku dňu 30.4.2015 v zmysle čl. 11, bodu 11.2 Všeobecných obchodných podmienok tvoriacich súčasť Zmluvy o poskytnutí bezúčelovej pôžičky číslo 5011203 zo dňa 21.11.2011 plus náklady na vymáhanie pohľadávky 26,56 eur v zmysle čl. 11 bod 11.4 Všeobecných obchodných podmienok tvoriacich súčasť Zmluvy o poskytnutí bezúčelovej pôžičky číslo 5011203 zo dňa 21.11.2011 mínus splátky zaplatené žalovanou ku dňu podania žaloby v sume 253,92 eur. Súd prvej inštancie žalobu zamietol dôvodiac, že v zmluve o poskytnutí účelovej pôžičky absentuje údaj o výške, počte a termíne splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov v rozpore s § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. a preto je potrebné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov a zmluvu o poskytnutí bezúčelovej pôžičky považoval pre absenciu základných náležitostí (údaj o výške zmluvného úroku, údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov) za absolútne neplatnú. Ďalej dôvodil tým, že zmluva o poskytnutí účelovej pôžičky, resp. VOP v bode 11.2, obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku o zmluvnej pokute. Napokon súd prvej inštancie konštatoval, že žaloba bola podaná po uplynutí dvojročnej premĺčacej doby, keď dlžnú čiastku 1.522,85 eur predstavujúcu rozdiel medzi poskytnutou pôžičkou 1.776,77 eur a zaplatenou sumou 253,92 eur ako zostatok úveru posúdil ako bezdôvodné obohatenie.

23. Z obsahu spisu vyplýva, že pôvodný žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzavreli dňa 21.12.2011 Zmluvu o poskytnutí bezúčelovej pôžičky číslo 5011203, na základe ktorej zmluvy pôvodný žalobca poskytol žalovanej pôžičku v sume 1.776,77 eur za účelom uhradenia jej záväzkov voči pôvodnému žalobcovi a voči VÚB, a.s. s dohodnutou úrokovou sadzbou vo výške 23,99 % ročne, RPMN vo výške 23,99 % a priemernou hodnotou RPMN vo výške 20,65 %, pričom celkové náklady spotrebiteľa predstavovali sumu 916,76 eur. Žalovaná sa zaviazala zaplatiť uvedenú pôžičku s príslušenstvom v 49 mesačných splátkach vo výške 54,97 eur splatných vždy do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci, pričom prvá splátka je splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení zmluvy (čl. 6., bod 6.2, 6.4 Všeobecných obchodných podmienok tvoriacich neoddeliteľnú súčasť Zmluvy o poskytnutí bezúčelovej pôžičky číslo 5011203 zo dňa 21.11.2011). Listom zo dňa 23.6.2012 doručeným žalovanej dňa 28.6.2012 pôvodný žalobca vypovedal Zmluvu o poskytnutí účelovej pôžičky č. 5011203 zo dňa 21.12.2011 ku dňu 23.6.2012 s tým, že dlžná čiastka predstavuje sumu 1.928,61 eur a vyzval žalovanú o uhradenie celkového dlhu v lehote 5 dní od doručenia tohto vypovedania. Žalovaná zaplatila z poskytnutej pôžičky podľa Prehľadu splátok a úhrad (č. I. 6 spisu) dňa 26.1.2012 sumu 54,97 eur, dňa 30.12.2013 sumu 17,95 eur, dňa 13.5.2014 sumu 30 eur, dňa 8.7.2014 sumu 30 eur, dňa 6.8.2014 sumu 30 eur, dňa 8.9.2014 sumu 30 eur, dňa 7.10.2014 sumu 30 eur, dňa 19.11.2014 sumu 30 eur, teda spolu 252,92 eur, a podľa písomného Podania pôvodného žalobcu zo dňa 30.3.2016 (č. I. 22 spisu) dňa 12.6.2015 sumu 33 eur, dňa 10.7.2015 sumu 33 eur, dňa 6.8.2015 sumu 33 eur, dňa 8.9.2015 sumu 33 eur, dňa 8.10.2015 sumu 33 eur, dňa 6.11.2015 sumu 33 eur, dňa 8.12.2015 sumu 33 eur, dňa 8.1.2016 sumu 33 eur, dňa 8.2.2016 sumu 33 eur, teda spolu sumu 297 eur.

24. Súd prvej inštancie posúdil nárok uplatnený žalobou podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“) upravujúceho zmluvu o spotrebiteľskom úvere (§ 1 ods. 2), keď poukázal na to, že v prejednávacom prípade právny vzťah medzi pôvodným žalobcom a žalovanou je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú spotrebiteľské zmluvy (§ 52 a nasl.).

25. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ dobromyseľne uzaviera zmluvu a právom očakáva, že dodávateľ ako odborník - "profesionálne znalý podnikateľ" dodáva tovar alebo služby so zárukou kvality.

26. Uzavretú Zmluvu o poskytnutí účelovej pôžičky č. 5011203 zo dňa 21.12.2011 (ďalej aj „zmluva o úvere“) odvolací súd považuje taktiež za zmluvu spotrebiteľskú tak, ako to uzavrel správne aj súd prvej inštancie a nespochybnil ani pôvodný žalobca. Pôvodný žalobca ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalovanej, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie účelového spotrebiteľského úveru, teda poskytnutie peňažných prostriedkov na splatenie iných záväzkov žalovanej voči pôvodnému žalobcovi a voči VÚB, a.s.. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem toho v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy o úvere ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady lex specialis derogat lex generalis, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

27. Súd prvej inštancie zamietol žalobu dôvodiac, že zmluva o úvere neobsahuje podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, pričom v takomto prípade sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch.

28. Súd prvej inštancie podľa odôvodnenia preskúmaného rozsudku správne vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru s odkazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, keď mal preukázané z obsahu zmluvy o úvere, ktorú podrobil kontrole, že v zmluve o úvere nie je uvedený údaj o počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia v zmysle zákonnej požiadavky na obsah zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd považuje závery súdu prvej inštancie uvedené v odôvodnení rozhodnutia za náležité a na zdôraznenie ich správnosti predkladá ďalšiu argumentáciu.

29. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb dodávateľa a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou

formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav. Práve s ohľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva bol prijatý aj zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie uvedené v ustanovení § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch, zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

30. V zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa ustanovenia § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1. Pre spotrebiteľský úver na rozdiel od úveru bežného zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 9 ods. 1, 2 predpisuje ďalšie formálne a obsahové náležitosti. Z hľadiska formálnych náležitostí ide o písomnú formu, ktorá sa pri bežnom úvere nevyžaduje. Obsahové náležitosti sú vymedzené v ustanovení § 9 ods. 2 citovaného zákona. Ustanovenie § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovenia § 11 citovaného zákona musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy, postihuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda podstatným obsahovým náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcimi jednak z ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka a jednak vo vzťahu k tým náležitostiam, ktoré sú vymenované v ustanovení § 9 ods. 2 citovaného zákona a zároveň aj v ustanovení § 11 ods. 1 citovaného zákona. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi účastníkmi niektorú z náležitostí vymenovaných v ustanovení § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

31. Potom je potrebné stotožniť sa aj so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Z obsahu úverovej zmluvy vyplýva, že výška mesačnej splátky je 49 eur, splátky sú splatné vždy k 20. dňu v mesiaci počínajúc dňom 20.1.2012 a končiac dňom 20.1.2016. Vychádzajúc z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch odvolací súd dopĺňa, že zákon ukladá povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere rozdeliť splátku úveru na tri samostatné časti a to splátku istiny, splátku úrokov a splátku iných poplatkov, a to za účelom zabezpečenia dostatku čo najširších informácií pre spotrebiteľa. Zákonodarca s poukazom i na gramatické znenie citovaného ustanovenia výslovne vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala presné číselné vymedzenie výšky, počtu a termínov splátok osobitne istiny, tak úrokov, tak aj iných poplatkov, pričom absencia už len jednej z týchto náležitostí spôsobuje, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Účel zákonodarcu bolo dosiahnuť, aby dodávateľ bol povinný oboznámiť spotrebiteľa so všetkými relevantnými údajmi potrebnými pre zváženie úveru. Spotrebiteľ musí byť pred uzatretím zmluvy o úvere dôkladne informovaný. Na to, aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, musia sa mu pred uzatretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré spotrebiteľ môže zvážiť. Rozhodne nepostačuje a nie je v súlade s citovaným znením zákona, ak hoci jednoduchou logickou úvahou, či jednoduchým aritmetickým výpočtom, je možné zistiť, že v zmluve stanovená mesačná splátka zahŕňa okrem istiny úverovej splátky, aj splátku úrokov a poplatkov (v

neznámej výške). Účel sledovaný zákonodarcom by sa tým nedosiahol a zmysel tejto úpravy právnej normy by nebol naplnený. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých splátok úveru nie je svojvoľné, ale predstavujú prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Odvolací súd má za to, že citované ustanovenie nemožno naplniť tým, že veriteľ uvedie v zmluve o úvere len celkovú výšku mesačnej splátky poskytnutého úveru (v prejednávanej veci 49 eur) odvolávajúc sa na ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu, ako je namietané v odvolaní pôvodného žalobcu. Obsah ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch je nepochybný a je nesporné, že jeho účelom je zabezpečiť pre spotrebiteľa možnosť vykonať si kontrolu splácania úveru z jeho strany v rámci plnenia svojich zmluvných povinností tak, aby takáto možnosť bola zabezpečená vo vzťahu k jednotlivým splátkam tak, aby spotrebiteľ mal možnosť kontrolovať stav svojho nesplateného úveru podľa týchto položiek. Konkretizácia celkového počtu splátok so súčasným rozlíšením týchto jednotlivých častí nesporne poskytuje celkový súhrn povinností spotrebiteľa z konkrétneho spotrebiteľského úveru.

32. Úverová zmluva je konsenzuálnym kontraktom a už pri uzavretí zmluvy v deň jej uzavretia bez ohľadu na deň poskytnutia spotrebiteľského úveru musia byť dohodnuté jej podstatné obsahové náležitosti. Bolo preto povinnosťou pôvodného žalobcu v uzatvorenej zmluve o úvere jednoznačne a zrozumiteľne uviesť výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Tieto údaje sa však v zmluve nenachádzajú.

33. Navyiac odvolací súd poznamenáva, že nie sú žiadne pochybnosti o tom, že predmetná zmluva je uzavretá medzi podnikateľom a spotrebiteľom a že má podobu štandardnej formulárovej zmluvy, ktorá je typická tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a že spotrebiteľ spravidla jej obsah nemení vzhľadom na formulárovú pretlač. Teda spotrebiteľ buď prijme podmienky zmluvy, ktoré si dodávateľ sám v predstihu, teda zjavne „v klude a bez časového stresu“ podľa svojej predstavy naformuloval alebo zmluvný vzťah nevznikne. Nemali by byť tiež pochybnosti, že za takéhoto stavu je spotrebiteľ z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou zmluvného vzťahu. Obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú explicitne uvedené v ustanovení § 9 ods. 2 citovaného zákona, sú údajom obligatórne vyžadovaným platnou právnou normou a z tohto pohľadu je postup/snaha žalobcu obchádzať spotrebiteľskými predpismi explicitne vyžadované údaje neakceptovateľná.

34. Ak teda súd prvej inštancie považoval úver poskytnutý pôvodným žalobcom žalovanej v zmysle zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov, dospel k správne právnemu záveru a odvolacia námietka pôvodného žalobcu je v tomto smer neopodstatnená.

35. Pôvodný žalobca v odvolaní ďalej namietal, že súd prvej inštancie nesprávne označil zmluvu o úvere za absolútne neplatný právny úkon pre absenciu náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie mimo toho, že konštatoval absenciu údaju o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, konštatoval v preskúvanom rozsudku aj, že v zmluve o úvere nebola dohodnutá splatnosť úveru a zmluva o úvere neobsahovala údaj o výške zmluvného úroku, s čím pôvodný žalobca nesúhlasil. Z obsahu odvolania je tak zrejماً námietka pôvodného žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky dokazovania. Po oboznámení sa s obsahom zmluvy o úvere (č. I. 3 spisu) odvolací súd konštatuje v rozpore so zisteniami súdu prvej inštancie, že v predloženej zmluve o úvere v čl. II. označenom ako „Schválená výška Pôžičky“ je uvedený Termín konečnej splatnosti: Január/2016 a Ročná úroková sadzba: 23,99 %. Z uvedeného je zrejماً, že zmluva o úvere obsahuje okrem všeobecných náležitostí aj náležitosti vyžadované ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a ustanovením § 9 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru.

36. Podľa § 132 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase konania pred súdom prvej inštancie dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (akt. podľa § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy,

a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo).

37. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania (od 1.7.2016 civilného sporového konania), v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase konania pred súdom prvej inštancie, akt. § 192, § 193, § 205 Civilného sporového poriadku). Ťažisko dokazovania je v procesnom postupe súdu prvej inštancie; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 3 až 5 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase konania pred súdom prvej inštancie, akt. § 384 Civilného sporového poriadku). Procesný predpis vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu neznamena ľubovôľu pri hodnotení dôkazov, hodnotiaci úvaha súdu musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci, musí byť preskúmateľná v inštančnom postupe a podobne. Výsledky hodnotenia dôkazov sú aj súčasťou odôvodnenia rozsudku, keďže z ustanovenia § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase konania pred súdom prvej inštancie (akt. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku) vyplýva súdu povinnosť okrem iného v odôvodnení rozsudku stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vyhádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a podobne.

38. Nesprávne hodnotenie dôkazov je možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje citovaným zákonným ustanoveniam. Týmto odvolacím dôvodom možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd prvej inštancie dospel.

39. V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie z dôkazných prostriedkov poskytnutých zo strany pôvodného žalobcu a zo strany žalovanej, získané dôkazy vyhodnotil spôsobom opísaným vyššie a na základe toho ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal. Odvolací súd v hodnotení dôkazov súdom prvej inštancie však zistil chybné vyhodnotenie dôkazov, keď súd prvej inštancie napriek jednoznačnému obsahu zmluvy o úvere v časti týkajúcej sa údaju o konečnej splatnosti úveru a ročnej úrokovej sadzby, konštatoval ich absenciu. Rovnako treba vytknúť súdu prvej inštancie aj nesprávne vytvorenie skutkového základu o výške zaplatených splátok úveru žalovanou v sume 253,92 eur, keď z údajov poskytnutých pôvodným žalobcom, ktoré nepovažovala žalovaná za sporné, vyplýva, ako je už uvedené v odseku 23. tohto rozhodnutia, že žalovaná doposiaľ zaplatila sumu 549,92 eur. Odvolacia námietka pôvodného žalobcu o nesprávnosti skutkových zistení súdom prvej inštancie je opodstatnená.

40. Ďalej pôvodný žalobca v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci, keď súd prvej inštancie označil zmluvu o úvere za neplatný právny úkon, hoci zákon o spotrebiteľských úveroch prípadnú absenciu náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 nesankcionuje absolútnou neplatnosťou ale bezúročnosťou. Tiež poukazoval na to, že súd prvej inštancie nesprávne odkazuje v napadnutom rozhodnutí na zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov na vzťah založený zmluvou o úvere zo dňa 21.12.2011.

41. Činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či sa právo prizná alebo neprizná, je právnym posúdením veci. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

42. Vychádzajúc zo záverov odvolacieho súdu už uvedených v odseku 30., 31., 34. tohto rozhodnutia (bez potreby ich zopakovania) nezostáva odvolaciemu súdu nič iné, než konštatovať pochybenie súdu

prvej inštancie spočívajúce v nesprávnej interpretácii právnej normy, a to konkrétne zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere. V zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona sankciou za neuvedenie náležitostí vyžadovaných ustanovením § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, nie je absolútna neplatnosť zmluvy o úvere, ako nesprávne konštatoval v preskúmanom rozsudku súd prvej inštancie, ale bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Odvolacie argumenty namietajúce nesprávne právne posúdenie veci sú v tomto smere dôvodné. Rovnako sú odôvodnené odvolacie argumenty namietajúce nesprávnu aplikáciu zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Uvedený zákon č. 258/2001 Z. z. nadobudol účinnosť dňa 11.10.2001 a zrušený bol ku dňu 11.6.2010, pričom zmluva o úvere, z ktorej zmluvy je odvodzovaný nárok uplatnený žalobou, bola medzi pôvodným žalobcom a žalovanou uzatvorená až dňa 21.12.2011, teda po účinnosti zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov. Preto aplikácia tejto právnej normy (konkrétne § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 5) v súdnom spore je nenáležitá a odvolacia námietka o nemožnosti aplikácie tejto právnej normy opodstatnená.

43. Napokon pôvodný žalobca namietal nastolenie režimu bezdôvodného obohatenia a nesprávnu aplikáciu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka na uplatnený nárok.

44. Ako už bolo konštatované v odseku 42. tohto rozhodnutia právne závery súdu prvej inštancie o absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere sú nesprávne. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie v dôvodoch preskúmaného rozhodnutia uvádza, že pôvodný žalobca zosplatnil dlh ku dňu 23.6.2012, čo označuje ďalej ako vypovedanie zmluvy, bez akéhokoľvek ďalšieho zdôvodnenia toho skutkového zistenia. Z dôvodov napadnutého rozhodnutia však nevyplýva, že došlo k naplneniu zákonných predpokladov platnej výpovede zmluvy o úvere podľa Vypovedania zmluvy zo dňa 23.6.2012 (č. I. 4 spisu). Odvolací súd konštatuje, že pri skúmaní otázky platného ukončenia zmluvného vzťahu je obsah písomnosti zo dňa 23.6.2012 označenej ako vypovedanie zmluvy potrebné posúdiť v kontexte žalobných tvrdení, obsahu zmluvy o úvere spolu so Všeobecnými obchodnými podmienkami (čl. 12.2) tvoriacimi jej neoddeliteľnú súčasť a napokon i v zmysle príslušnej právnej úpravy. Výpoveď zmluvy je v zmysle ustanovenia § 582 Občianskeho zákonníka jednostranný právny úkon jednej zo zmluvných strán. Vypovedať možno len zmluvu dojednanú na dobu neurčitú, ktorej predmetom je záväzok na nepretržitú alebo opakovanú činnosť, alebo záväzok zdržať sa určitej činnosti alebo strpieť určitú činnosť. Posúdiť, či do tejto kategórie spadá aj predmetná zmluva o úvere bolo totiž úlohou súdu prvej inštancie. Od skončenia zmluvného vzťahu odstúpením alebo výpoveďou, treba odlišovať vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru pre nesplnenej niektorej splátky podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, keď pri posudzovaní, či došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka je potrebné skúmať i dodržanie postupu podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Už v žalobe pôvodný žalobca uvádzal, že v súlade so zmluvou a podmienkami v zmluve dňa 23.6.2012 listom - vypovedanie zmluvy vyzval žalovanú k okamžitej úhrade všetkých splátok jednorázovo, s ktorým tvrdením pôvodného žalobcu sa súd prvej inštancie v odôvodnení preskúmaného rozsudku stotožnil, pričom listinný dôkaz Vypovedanie zmluvy zo dňa 23.6.2012 s doručenkou (č. I. 4, 5) žiadnym spôsobom nevyhodnotil v spojení so žalobnými tvrdeniami. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnený nárok je plnením zo spotrebiteľskej zmluvy (konkrétne zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ktorej jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ), premlčuje sa nárok na peňažné plnenie z uvedeného zmluvného vzťahu v trojročnej premlčacej dobe v zmysle ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, pričom premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Odvolací súd pripomína, že ak by súd prvej inštancie došiel k záveru, že nedošlo k vypovedaniu zmluvy alebo, že nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, pri posudzovaní premlčania nároku (nakoľko ide o plnenie v splátkach) je potrebné aplikovať ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka, pričom premlčacia doba jednotlivých splátok začína plynúť odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej splátky stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Aplikácia tohto zákonného ustanovenia vyžaduje, aby žalobca presne špecifikoval, pre nesplnenie ktorej splátky vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru (jej označením poradovým číslom, výškou, dohodnutým dátumom jej splatnosti). Odvolacia námietka žalobcu, že nastolenie režimu bezdôvodného obohatenia v súdnom spore a s tým spojená nesprávna aplikácia

dvojnásobnej premlčacej doby podľa ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, je vzhľadom na vyššie uvedené náležitá.

45. Napokon odvolací súd konštatuje, že z odôvodnenia preskúmaného napadnutého rozsudku ani nevyplýva, že by sa súd prvej inštancie vôbec zaoberal nárokom na zaplatenie ďalších uplatnených nárokov v žalobe (okrem istiny), a to nárokom na zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 246,64 eur a nárokom na zaplatenie nákladov na vymáhanie pohľadávky v sume 26,56 eur, právne ich posudzoval a v súvislosti s ich posúdením vykonal dokazovanie. Vo vzťahu k zmluvnej pokute súd prvej inštancie len stroho konštatoval v odôvodnení preskúmaného rozsudku, že VOP v bode 11.2 obsahujú neprijateľnú zmluvnú podmienku o zmluvnej pokute vo výške 249,76 eur bez akýchkoľvek relevantných právne aplikačných úvah, ktoré by ho viedli k podradeniu skutkovej podstaty pod príslušné právne normy a nárokom na zaplatenie nákladov na vymáhanie pohľadávky vo výške 26,56 eur sa vôbec nezaoberal. Procesné dokazovanie je pritom objektívnym právom upravený postup občianskoprávneho súdu, ktorého cieľom je získanie skutkových a niekedy i právnych poznatkov významných pre rozhodnutie vo veci.

46. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať, keďže podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorý ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

47. S poukazom na vyššie uvedené potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ustanovenia § 389 ods. 1 písm. a), c) Civilného sporového poriadku zrušil v celom rozsahu, vrátane závislého výroku o náhrade trov, a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

48. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že nahrádzanie faktickej pasivity súdu prvej inštancie v uvedenom smere činnosťou odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, nakoľko úlohou odvolacieho súdu je len prieskum správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie s prípadným menej náročným doplnením alebo zopakovaním dokazovania, čo vylučovalo prípadné rozhodnutie odvolacieho súdu s konečnou platnosťou. Napokon odvolací súd dáva do pozornosti, že žalovaná ako spotrebiteľ (čo súd prvej inštancie správne uzavrel) je slabšia strana v spore a s poukazom na znenie ustanovenia § 295 Civilného sporového poriadku súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnuté pre rozhodnutie vo veci; súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz, keď takýto postup je odôvodnený zvýšenou mierou ingerencie súdu ako orgánu ochrany práva do spotrebiteľských právnych vzťahov.

49. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku), bude opätovne vec prejednať za stavu dodržania postupu opísaného vyššie, v ktorom odstráni procesné pochybenie a ktorého nedostatok spôsobil aj nutnosť zrušenia jeho rozsudku, a to už podľa aktuálne účinného Civilného sporového poriadku (Späťvzatie žaloby - § 144 a nasl.), teda rozhodne o čiastočnom späťvzatí žaloby. Následne znova posúdiť žalobou uplatnený nárok vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania a v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v predchádzajúcich odsekoch, ktoré je nevyhnutné vyhodnotiť podľa ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku a to najmä so sústredením sa na sporné otázky a každý jednotlivý nárok uplatnený žalobou zvlášť (zostatok úveru, náklady na vymáhanie pohľadávky, zmluvná pokuta, úroky z omeškania), ako aj odvolacie argumenty odvolateľa, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

50. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

51. Senát odvolacieho súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).